

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 05.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **2497** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от А. Ц. С. срещу заповед за задържане на лице № 395/16.02.2012 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР А. Ц. С. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалноправни норми и в нарушение на административно производствените правила - отменителни основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – полицейски орган в 09 РУ „Полиция” в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения административен акт.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № 395/16.02.2012 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР А. Ц. С. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи – задържане на лице от полицейски орган, за което има данни, че е извършило престъпление. Като основание за издаване на оспорваната заповед е посочено данни

за извършено престъпление, а като правно основание за издаване на обжалваната заповед е посочен чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. В обжалваната заповед е посочено, че жалбоподателят е бил задържан в 21.40 ч. на 16.02.2012 г. Като доказателство по спора е представена докладна записка относно задържани лица в РУП, в която се посочва, че след извършена проверка било установено, че към лицата има оперативен интерес във връзка със ЗМ 367.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество същата е основателна, а заповедта, с която жалбоподателят е задържан за 24 часа в помещение на 9 РУ „Полиция” в СДВР е незаконосъобразна.

Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Съдът счита, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на посочената принудителна административна мярка. Действително, за прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да се събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при оперативна самостоятелност да наложи мярката. В процесния случай, обаче не са налице дори данни, обосноваващи предположението, че има вероятност именно А. Ц. С. да е извършител на престъпление. Този извод настоящата инстанция прави и при съобразяване на мотивите, посочени в оспорваната заповед, а именно посочване само на правното основание за издаване на заповедта. Основанията за задържане на лице в съответното помещение на полицейските органи са посочени в чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, като приложимото правно основание в посочения случай с оглед и на посочването му в оспорваната заповед е това по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а именно за лицето да има данни, че е извършило престъпление. С оглед приложимостта на посочената разпоредба е необходим и отговор на въпроса относно това кога следва да се налице посочените данни, т.е. дължи се отговор на въпроса дали е възможно и допустимо задържането на лице поради причината, че същото, макар и в отдалечен период от време е извършило престъпление или пък мярката е допустимо да бъде наложена само и единствено при наличието на данни за конкретно извършено престъпление. Този отговор се налага с оглед на обстоятелството, че посочената норма следва да намери приложение и се тълкува съобразно обстоятелството на наличие на извършено престъпление, което се разследва и по което извършителят не е установен в кратък период, предшестваш извършването на престъплението. Изводът за възможността за задържане на всяко едно лице във всеки един период независимо кога е било извършено престъплението предполага възможността едно лице, което е извършило престъпление да може да бъде задържано във всеки един период от извършването на престъпление, дори и след изтекъл голям период от време. Следователно, приложимостта на посочената разпоредба следва да се преценява не по принцип при наличието на извършено престъпление, а при наличието на данни за извършено престъпление в даден период и по определен заявителски материал, какъвто не е

налице в процесния случай. Доказателства за подобен заявителски материал не са представени от страна на ответника по спора. След анализ на представените доказателства по спора не може да се направи обоснован извод по отношение на посоченото лице да са налице данни за извършено престъпление с оглед и на което не се обосновава приложимостта на чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, с оглед и на което оспорваната заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена като издадена в противоречие с материалния закон. Издадената заповед не е мотивирана – посочването само на правното основание за издаването ѝ по никакъв начин не представлява мотивиране на същата. От събраните по делото доказателства е налице несъмнения извод, че по отношение на лицето не са били налице данни за извършено престъпление. Това обстоятелство се установява и от писмо, изх. № Ж-1395/19.05.2012 г. на заместник-директора на дирекция „Координация и информационно-аналитична дейност“ в Министерството на вътрешните работи, в което писмо задържането на лицето се определя като неоснователно. Обстоятелството на неоснователно задържане на лицето се установява и от извършената проверка от инспектората в Министерството на вътрешните работи (като доказателство по спора е представена справка, съдържаща предложение изнесените данни в сигнал, подаден от А. Ц. С. за неправомерни действия на служители от 9 РУ „Полиция“ в СДВР, изразяващи се в неоснователно полицейско задържане на лицето А. Ц. С. да се приемат за основателни). Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че лицето е било задържано за по-малко от 24 часа. Законосъобразността на издадената заповед се преценява не с оглед на времетраенето на задържането на лицето, а с оглед на обстоятелството дали са били налице законовите предпоставки за издаването ѝ. Заповедта за задържане на лице представлява ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето и обстоятелството дали същата може да се определи като незаконосъобразна или не не се преценява с оглед на продължителността на осъществяването на задържане.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – полицейски орган при 09 РУ „Полици“ в СДВР. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 63, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – посочено е името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 64 от Закона за Министерството на вътрешните работи, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. Спазена е и разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – лицето е подписало декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по чл. 63, ал. 2, т. 5, б. „б-е“. Съобразно чл. 63, ал. 3, изречение второ от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице, като съгласно чл. 63, ал. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи копие от заповедта е връчено на жалбоподателя в настоящето съдебно производство.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, но предвид обстоятелството, че същата е

издадена в противоречие с материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото – 10 лв. внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и 300 лв. възнаграждение за адвокат, като с оглед на изхода на спора искането за разноски следва да бъде уважено в размер на 310 лв. - 10 лв. внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и 300 лв. възнаграждение за адвокат.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 395/16.02.2012 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи А. Ц. С. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Ц. С., [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноските по делото в размер на 310 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: